

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

72. szám.

Pest, június 7. 1848

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni Pesten, csak a kiadónál (a Beimelféle nyomdában, aldunasor Piáristák épülete) vidéken a k. postahivataloknál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve félévre. Pesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Pesten 2 ft 30 kr. vidékre postán 3 ft 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyeért 3 kr. pp. fizettetik.

Pest június 7.

Én vagyok az, drága szerkeztő, önnek dolgozó társam, Kopogó.

Én vagyok az, ki megírtam egyszer, milyen szép az a macskazene. Nagy örömmel esik drága szerkeztő, hogy ezen classicus cikkem még Bárány Ágoston táblabírónak is tetszett.

Azonban ne kívánja ön, szerkeztő, hogy valódi nevemet kitegyem, ez nem volna okos tett.

Hivatalban vagyok, s megtudnák ki vagyok, olyan szépen kicseppenténe mint ha soha ott sem lettem volna. Mert mindamellett, hogy ön azt nem hiszi, ez a mi új bürokratánk csaknem türelmetlenebb mint a régi.

Mi hivatalnokok, mi mindnyájan famosus képzetűek vagyunk. Ha a minister előtt vagyunk, úgy sápitunk s annyira halálra elcsudálkozunk, hogy lehet ember, ki olly nagy és infallibilis emberek ellenében legkisebb szót is mer emelni.

A minister nyájas velünk. De ugyan megjárja a kedves ember, ha többen is vannak ollyan legények, mint én.

Collegaim mind alázatosak. Egymás ellenében borzasztóan bizalmatlanok. — Ön tudja, hova kell e szűk időben lelkünk minden bizodalmi terményeit oda hordanunk.

Tegnap a mi büroaukban irtóztatván főzték önt. Én is segitettem nekik. Sőt isten bocsásd meg egy viczet is ki találtam szalasztani.

Beszéltem ön ellen igen kemény dolgokat. Csaknem helybenhagytam egy bizonyos Casinói egyelet eljárását, a honnan a ministeriumnak csak azon feltétel alatt szavaztatik bizodalom, ha önt rögtön becsipeti, mert ha nem két hét múlva a billárdszoba ablakából kütüzendi a vörös zászlót

Beszéltem ön ellen. Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa.

Igen ám, de mit gondoltam!

Mindjárt leirom. Vegye be ön lapjába, azok ha rosszul is, mégis oda fognak illeni.

Azt gondoltam magamban, hogy mi mindnyájan, kik itt a büroauban vagyunk, és dicsérjük, magasztaljuk és bámuljuk azokat, kiket a kötelesség úgy hozza magával, nem érünk egy fakóvát.

Épen hogy elég ügyességű képzetűek vagyunk, hogy midőn egymás szemébe nézünk, megtartóztatjuk magunkat a nevetéstől.

Ugy van, a nevetéstől, mert mi uton utfélen azt mondjuk, hogy egy független magyar ministerium alsóbb rendű hivatalnokai vagyunk. — Pedig dolgainkról ítélve az ördög sem mondaná ezt.

Szerkeztő! nem efféle haszontalan irkafirkákkal volna akkor bajunk ha a mi kormányunk úgy viselné magát mint kormány — mint egy országban a legfőbb hatalom: és különösen mint olly férfiak collegiuma, kik az országban minden mások felett alkalmasok az ország függetlenségét megalapítani.

Ezt pedig a parlamentanis kormány ideájával együtt járna.

Világosan fejezem ki magamat.

A magyar rettenetesen megszokta azt, hogy ő másod rangu nemzet legyen, hogy felette és existenciája felett mások örködjenek.

Eddig igen könnyű volt politicusnak lennünk. Beszéltünk saját beldolgainkról. És biztosan voltunk, hogy kül ellenség meg nem támad minket. Austriának nagyszerűen állott érdekében, hogy minket megvédelmezzon.

Most magunkra vagyunk hagyva. E pillanatban Austria úgy, miként europai első rangu hatalom, többé nem létezik. Nekünk magunknak kell védelmünk után látni, mert ha magunk nem mentjük meg magunkat, az isten sem ment meg.

A magyar politika eddigi képviselői, a táblabírák el vannak ragadtatva, ha tekintik a közelebbi mult országgyűlés eredményeit.

Parlamentaris kormányunk van. Önkormányzattal bírnak, de e percztől fogva a legrettenetesebb felelős terhe alatt köteleztetünk a hazát megvédeni. —

Most a kérdés csak az, ha valjon elég erősek vagyunk-e magunkat, annak módja szerint, ide számítva a szövetségkeresést is, megvédeni.

Azt hiszem igen.

De meg vagyok győződve, hogy a ministerium jelen politikájával csak a magyarok istenének eléggé nem bámulható türelme mellett.

Satirák satirája az, a mi hazánk leglelkesebb fiaival, az önkénytesekkel történik. Olvastam a lapjának e tárgyban irt cikkeit.

Engedjen ön nekem lapjában néhány cikkre való helyet.

Ne gondoljon ön a vidékiek felzugasával. Én önt ollyan embernek tartom, ki nem retten vissza az ijesztgetésektől. — Vagy ha ezek nem pusztai ijesztgetések, legyen ön áldozata a szabad szónak, ha a sors úgy hozza magával, csak hogy ön arra tekintsen, mi önnek hazafiai kötelessége.

Ha ön bele egyezik, e következő tárgyakról akarnék egy egy cikket írni.

Ama szegény politicáról, melyet a ministerium a horvátok ellenében követ, mely nem másra megyen ki, minthogy a jövő gyűlésre az ügy palliatív cura alatt némileg elsimítván, a táblabírók reá nagy ament mondhasanak.

Irok egy cikket az önkéntes sereg felállításáról, a par excellence grand seigneurii modorban történt eljárásról.

Írni fogok arról, mint hanyagolta el a ministerium felhasználni az ország annyi szellemi és anyagi forrásait, melyeknek különben a haza biztosításában mind megannyi egybevágó tényezőknek kellett volna lenni.

Megírom önnek gondolatimat, mik a ministerium általános politikáját tekintve ollykor elmémbe ötlenek. Meglátjuk, mi cél tűnik ki eljárásaikból.

És ha ön azt hiszi, hogy cikkeim nyomtatásra érdemesek, megkísértem jellemezni, mi az a politikai meggyőződés, és mennyit számolhat a világ bár melly kormánya azon bizodalmi szavazatokra, melyek őt hatalmának fénykorában mindenfelől érik. —

A viszontlátásig szerkeztő.

Kopogó.

Pest jun. 7.

Fogadni mernék, hogy midőn ön megpillantotta leveletemet, előre tudta, hogy mi lesz benne.

Tegnap este érkezem meg Bécsből, hova, úgy mutatkoznak a dolgok megint visszamegyek, és mire érkezem meg!

A ministerium csak úgy könnyedén elszakít három vármegyét az országtól.

A ministerium midőn az erdélyi uniót a papíron meglátta, úgy tett mint a szerencsés kártyás, a bancjegyeket és arany pénzt összeszedi, az ezüstöt oda veti a kelnerek.

Erdélyt elfoglalta, három megyét pedig Szerémet, Verőczt és Posegát elveti.

No hiszen csak az kellett ennek a magos ministeriumnak, hogy miután éltetlen politikájával az ország existenciáját folytonos veszélyben tartja, az ország belrészében a fenálló kapcsolatot ő maga kezdje bontogatni.

Hogyan! — Magyarország első független s felelős ministeriuma, miután még a posonyi táblabíró congressus is körömszakadtig küzdött a mel-

lett, hogy Verőcze, Szerém és Posega nem Slavonia, miután az diplomacie meg van mutatva, hogy a magyarok a Szávaig mindent elfoglaltak, hogy a valódi Szalvonia csak a kulpan tul kezdődik, Croatia pedig a török alatt van, miután az oppositio, s velök együtt a jobb lelkü conservativek évek óta küzdenek, hogy ezen megyék magyar megyék, és koránsem kapcsolt rész, és csak a bécsi politika néhány bérlettjei merték az ellenkezőt állítani.

Most az oppositio első emberei közül alakult ministerium egész kényelemmel e három megyét diplomacie kapcsolt résznek declarálják.

Tessék megolvasni Szemere Bertalannak a tegnapi Pesti Hirlapban VI. szám alatt közlött gyáva és nemzeti önértetünket tökéletesen leverő ministeri rendeletét.

Mit gondol ön szerkeztő, mit fog mondani az ország ezen lealacsonyító capitulatióra. Hiszi ön: hogy Szemere Bertalan a phrasismacherek nagymestere megállhat a képviselők előtt.

Am hidje ön ha tetszik, én ha magamba is maradok, még sem hiszem.

Magyarországra nézve már az is gyalázat, hogy egy minoritás kedvéért itt a ministeriumnak kell fordítókat tartani.

Két nyelveni levelezés! szegény kisszerűség, nyomorult apróskodás. A dolgok illy állásban a magyar szöveg bár mennyire is neveztessek eredetinek, csak holt betű, tökéletes satira, s egy vonallal sem több, mint haszontalan papirvesztegetés, s egy irnok sárba velett fizetése.

A ki országunkban utathodás nyelvünket nem érti, ám tartson magának ügyes fordítót, eskesse meg és tegye őt felelőssé.

A ministerium a magyar nyelv ügyében hasonlíthatatlanul alantabb jár mint azon törvényezők is, melly a mult országgyűlésn felterjesztetett, de választ rá nem sürgetett, nem is volt szükség rá, mert a kormány mi magunk, az oppositio letünk, nyelvünk természetes jogaiba viszatételében többé articulusra nem volt szükségünk.

És illy helyzetben történik velünk ezen kislelkü capitulatio.

Emlékezzék ön vissza szerkeztő, a régibb időkre, tudja-e, hogy az 1848-dik országgyűlés óta hány megye feltöretlenül utasította vissza e három megye latin levelét?

Mért? mivel e megyéket mind eddig kapcsolt résznek nem tartották!

És most a ministerium nekik megengedi, hogy horvát vagy szlavyon nyelven levelezzenek — Bizalmat az oppositiból alakult ministeriumnak.

De csak legalább a ministerium ha tesz valamit, kilátszanék belőle a bátorság; hogy például kész felelni azért a mit tesz, de ők azzal a kecske és káposzta féle politikával utána írják, hogy a kapcsolt részek levelezéseikben a horvát vagy szlavyon eredetin kívül még magyar fordítást is küldjenek.

Még sem járt le ideje ezen antediluvianus elkopottságoknak.

A szlavyok kaczaghatnak győzelmükön, mit egyedül csak vak ijesztgetéssel csikartak ki tőlünk. —

Mi van még hátra?

Az, hogy nem sokára ezen emberek azt fogják viszont követelni, hogy már most Temes, Bács és Baranya a régi Slavonia, Verőcze, Szerém, Po-

sega, Croatia. A mostani Horvátország már Dalmatia, Fiume pedig plane Olaszország.

Mi majd küzdünk újra három megyénkért, lármázunk, diplomaticus adatokat hozunk fel, s győzelmünk után, ha e három megye mint az észéki polgárok őszinte és bizodalmas hangon fognak kérelemmel Pestre járulni, a ministerium nagylelkűen megint oda enged három vármegyét.

Jó lenne ezt a rendszert másfelé is követni. Példaul oda kellene éjszakra a szlavyoknak vagy tiz vármegyét adni. Keletet adjuk a Bukarestieknek, nyugoton Sopronyt, Mozsont a németeknek.

Nagy Gedeon.

Mimosák.

A váciutczai k. k. privilegirte Tabaktrafik ismét megnyitott, a temesi — dettó k. k. Tabakfabrik ujjlag munkálkodni kezdett.

Azt mondják, hogy a régi rendszernek ministeriumunk által hivatali állásban hagyott coriphosusi en masse kijelentették, hogy a pecsovic dohánybolt ki nem nyitása esetére, készek inkább — hivatalaikról is lemondani. A ministerium megértvén ezen desperatus szándokot, a kérdésbeni boltot csupa emberszeretetből felnyitatta.

Reményljük, hogy nem sokára a lutrik is megfognak nylni. Ezt mi is hangosan követeljük, mert szeretnénk már valamiben reményleni, már pedig a ministerium erre nem igen szerez alkalmat. —

A nemzeti színházban világitás, — ha nem csalódunk experimentum akar lenni arra nézve, hogy miként lehessen a setétséget illusztrált kiadásban tüntetni elő. Mi ezen experimentumra nézve egy sokkal alkalmasabb példányt tudunk egy ministerialis urban, kiknek fejében ugyan egyiptomi setétség van s lelke is rendkívül fekete, de azért rendszeren illuminálva szokott lenni.

A Budapesti Hiradó már benne van a kutyanapokban, (the dog-days) legalább ugyan csak nyújtja nyelvét a hőség miatt mellyet, sükertelen futkározásai, fáradozásai okoztak. Az előfizetési hó jelenlétét senki nálánál jobban nem érezi, minden nap tiz előfizető — marad el s rövid időn bizonyosságot teend arról, hogy sajtószabadság mellett a a roszt fenn nem állhat.

A lánchid építése óriásilag — marad. Egy magnetisált holdkóros nem rég azon megnyugtató jövendölést tevé, hogy 1900-ban, épen István napján fog a hid megnyitni. Szilárdságának megkísértésére, egy 1848-beli bizalmat szavazott hevesi táblabíró fog rajta először átmenni, büneinek sulya a váci felrakott fuvaros szekereknél sokkal nehezebb levén. Egyszersmind ekkor fog égni az első gázlámpa, de mi legnevezetesebb Fischer fagyaldájában a legelső magyar szó halatlik marpueure ajkáról. Két percze ez után földingás leend s a szabadság tere meghasad, mellyből két lángok közt fog kiemelkedni egy életkorott szellem, kit senki sem ösmerend, de sokan a Divatlap rózsaszín lelkének fognak tartani.

Csernátóni.

Lássuk miként megyen a toborzás a vidéken.

Szegedről, junius 2-dikáról írják:

Minister urak! miként is hangzik az a rendes őrsereg iránti felszólítás? nem de illyen formán: Hazafiak! Szeretett magyar hazánk láthatárán veszélyes felhők tornyosulnak. Minden hazafi szent kötelessége hazáját védeni. A törvény parancsolta nemzeti őrseregen felül szükséges haladéktalanul egy tizezer főből álló rendes nemzet őrsereg felállítása stb. E felszólítás óta két hét telt el, miért nincs az ige megtestesülve? — A felszólítás nem hangzott a pusztában el; a hon legtávolabb vidékeiről sietnek a honvédelem lobogója alá. — Én, ki e sorokat írom, s sokak mások 20, 30 mérföldekről jövünk Szegedre, s mit gondoltok polgártársak, mi történt velünk? A kik még el nem felejtétek, hogy a magyar ministerium táblabírókból lett, könnyen kitalálja, hogy a ministerium táblabírás eljárása, több százakat luddá tett. Halljátok csak:

Május 16-án bocsátott közre ama felszólítás, hogy a kik a hon zászlója alá akarnak állani, jelentsék magukat a pesti, szegedi stb. hadfogadóknál. Mi, kik a hon legvégsőbb s magyartalanabb vidékein az ellenséges elemek közepette lakunk, rég sovárogtunk a ministerium által kihirdetett haderő után, s mint álmaink valóságát kaptuk fel az ügyet, kitűzünk a toborzás lobogóját, és gyűjtünk közel 200 embert, s sietünk a kitűzött toborzási helyre, Szegedre elszállítani. — Mult hó 29-én indulánk el Temesvárról, éjszaka 11 órakor érkezünk a városba, azon bizonyos hiedelemmel, hogy a szegedi hadfogadó kormány a vidékről érkezendő ujjoncok szállása s élleme iránt kétség kívül gondoskodott, s milly határtalan volt meglepetésünk, midőn a városba érkezünk, előre küldött megbizottaink a legnagyobb felindulással jelentik, hogy az egész városban nincs szállás, hogy a város nem képes bennünket elfogadni. — Igen polgártársak, mert a ministerium két hét után is a szegedi hadfogadás iránt egy betűnyi rendeletet nem tön. Szeged város lelkes tanácsa mindent elkövetett elszállásolásunk iránt, de éjközepén közel 200 embernek hol teremtsen szállást. Óra hosszat csavargánk a városon keresztül kosul, míg végre egy szűk udvarkába beakloztatánk, szabad ég alá, nem kaphatva csak egy maroknyi szalmát, hova fejünk lehajthatánk. A hűvös éjjel valahogy kihuzott, utazás s toborzási dözsölés alatt kimerült nép másnap ismét szabad ég alatt az égető napon volt kénytelen tanyázni, s epesztő szomját poshadt ronda vizzel csillapítani.

Ha e haza annyira veszélyben van — a mint-hogy bizonyosan is van — midőn mindennap a legaggasztóbb jelenetek tanui vagyunk, mire való e táblabírói eljárás, miért nem lehetett két hét óta a szegedi toborzást felállítani? vagy önöknek tömördek sürgetős dolguk van ugy-e bár? De lehet-e sürgetőbb a hon bátorsága biztosításánál. — Vagy ha csakugyan van (?) mire való volt az ujoncz szedést kikürtölni, s ennyi embert bolonddá tenni? Hát ha az illy eljárás elkedvetlenülé a különben áldozat kész polgárokat, s ha a lelkesedés tüze a minister urak indolentiája miatt elcsücsülné a honvédelmi őrsereg, miként számolnak önök? Nekünk pedig nincs kedvünk, minis-

ter urak hanyagságáért egészségünk s életünk kockáztatni. Igen, mert köztünk vagynak olyan emberek is, kik a jólétet, tisztaságot s kényelmet ép úgy megszokták, mint a minister urak, s ez emberek egy hét óta a legsanyarubb élelem mellett, piszokban, egy szál gyékényen nyomorognak. A városi tanács régóta sürgeti a ministeriumot, gondoskodni a mindinkább szaporodó ujonczok iránt; s az ember lelke facsarodik bosszúságában, midőn a minister elnök a város sürgetésére így válaszol: „a toborzási rendszabályok már sajtó alatt vannak.“ Köszönjük szépen! tehát a sajtó alatti rendszabályok onnan a sajtó alól a közel 400-ra menő ujonczokat szállással, ágygyal, tiszta ruhával ellátja, s a piszok miatt kiüthető betegségből kigyógyítja e szegény ministeri áldozatokat.

És itt még nincs vége a ministeri eljárásnak. Hogy a magyar régi tyusát, a sujtásosságot el ne veszítse, minister urak gondoskodnak. Kedvük szotlyan valami parádés sereget állítani fel, nekik nem elég az eddigi katonai mérték, öles emberekből akarnak tábort alkotni. A hadügyminister egy rendeletet bocsát, hogy csak az öt láb s két hüvelyk magas egyének vétessenek be a nemzeti őrseregbe. Mintha bizony az, a ki egy vonalkával kisebb, nem lehetne derék katona. A krassói ujoncz vizsgálatnál jön a mérték alá egy kiehézt szikar szileztia, sovány mint a hering, a mértéket megüti, derék katona lesz, jön utána egy derék, izmos, egészséges magyar, ép mint az élet, utána egy másik szinte magyar, asztalos mindkettő, a minister urak cifra hadserege mértékéből hiányzik talán egy pár vonal, s el kellett bocsátani, nem lehet derék katona? Felszólíták menjen át a sorkatonasághoz, nincs kedvem válaszolva Olasz- s Lengyelországban mások érdekiért harcolni, én hazámért akartam fegyvert fogni, ha a ministerek meg nem engedik, megyek haza.

Lelkünk sirt midőn e becsületes lelkes magyar fiut el kelle bocsátani. Mit gondolnak önök minister urak, mellyik lett volna jobb katona, ama szikar sehonnai sogor é, ki 8 krajczárért katona, — vagy ez izmos magyar, ki két ujjaközt elmorzsolna tiz amolyan kiehezett sogort — s ki nem 8 krajczárért de hona függetlenségéért harczott volna. És egy más oldala is van a dolognak. Mij 20,30 m. földről jövünk s néhány ftot kiadánk míg ujonczainkat összeszedünk s Szegedre szállítánk. Temesből 112 üti meg a rendes katonai mértéket, most a ministeri mérték szerint legalább 40-nek vissza kell menni, a Krassóiak közül ismét vagy 30nak. Ennyi ember összeszedése, tartása s szállítása sok pénzbe került, hátha még azt hozzáadjuk, hogy Krassó megye buztításul minden ujoncznak 10 pft. jutalmat adott. Miért nem lehetett e mértéket előre tudatni? most ennyi pénz haszontalan nem dobott volna ki. Minister árak, ki téríti meg e költségeket? Hát e szegény elutasítottakból mi lesz? Ezek között nem egy van ki biztos hivatalás hagyá el — mint magam is — kik mindenüket eladák; mi lesz ezekből, hol találnak menedéket, hivatal élelem ruházat nélkül, ki gondoskodik ezekről. — Nem gyalázat ennyi embert épen becsületességéért így büntetni, kétségbe esésbe taszítani?;

Lajos Fülöp és családjának száműzetését a frank nemzetgyűlés kimondá. A törvényjavaslat ellen csak 64 szó volt, köztök Louis Blanc, Montalambert, Larockjaquelin, Lamartine nem szavazott, mit részéről igen nagy gyávaságnak s gyermekes politikának tartunk s valóban nem csudálkozunk többé azokon, kik őt gyanusítják. Louis Blanc itt megmutatá, hogy ő elvek embere, s becsülésünkben szabad és független vélemény nyilvánítása által ismét nyert.

A törvény helyes vagy helytelen volta felett ítéletet hozni nehéz. Ha a francia kormány által hirdetett humanitas és testvériség elvét tekintjük, azt nem kárhoztatnunk lehetetlen, de ha a pártokra szakadt Franciaország nyugalmát jövődjét tartjuk szemünk előtt, a törvényt bár kegyetlennek, de a józan okosságból s az önfenntartás ösztönéből eredetnek elősmerni kénytelenítettünk. Mit tiszteljük mind a pro, mind a contra szavazókat, s valóban nehezen tudók magunkat elhatározni, mellyik rész iránt viseltetünk több becsüléssel.

Blanquis is elfogott. A fő czinkosok már mind hűsön vagynak.

A frank alkotmány kidolgozására kinevezett bizottmány munkálódása iránt a lapok különféleket írnak. Mint látszik, a bizottmány abban állapodott meg, hogy az alkotmány nem annyira teoriák és törvények hosszas és technicus fejtegetéséből, mint nagy elvek kijelentéséből álljon.

A bizottmány tagjait a legszebb buzgóság lelkesíti s valóban az egyesség és kibékülés bámulatos olly különböző nézetű férfiaknál, mint Mar-rast, Dussin, Considerant, Tocqueville, Coquerel, Vivien, Martius, Lammenais és Cornemin (elnök.)

A bizottmány a majus 27-iki ülésben a tervbeni alkotmány két legfőbb pontja iránt előlegesen határozott; az elnök javaslatára ugyanis, elfogadtatott, hogy csak egy Kamara s egyetlen elnök legyen, ki az egész nemzet által választassék. A választások időszakára nézve a vélemények meg-hasonlottak, némelylek 3, mások 4 évre akarták a képviselőket választatni.

Mint hiszik, 15—20 nap alatt a constitutió minden pontjai készen leendnek, úgy hogy a nemzeti gyűlés a folyó hó vége felé már tárgyalás alá veheti azokat.

Gyurián és Bagó!

Jelen vásár alatt, egy tenyérnyi, piszkos nyomtatvány jelent meg, a híres budai Bagóféle nyomdában. —

Tartalma: legeslegujabb s leghitelese b hírek. Mellyek szerint, először is a nagy tisztelendő publicum körülményesen értesítettik a muszkáról, t. i. hogy már hátairakon van s utjában az utósó árva gyermeket is felfalta legyen, s e szerint egy pár 24 óra alatt mindenki készen lehet,

reá, hogy az Életképekben humoristice fényképezett muszkatempók, kancsuka, Siberia, krumplicvirág, kaftán stb.

Budapesten a legragyogóbb divatban lesznek. . . Metternich Pétervárban praesideál. . . Radecky meg Nugent mind egylábíg levágták az olaszokat . . . stb. —

Jaj neked magyarnép, ha a dolgok illy állásban még csak kis ujadat is mozdítani mered.

A tenyérnyi piszkos papiros négy v. krajczáron árultatik, és a csoportozó nép által roppant kapzsisággal kapdostatik.

Gyurián és Bagó! honnan szopta ön e híreket? Az ujjából?

S mi czélből, quibus auxiliis, cur, quia, quare árultatja ön azokat?

Talán bizon az Álmodok s Emiliáhozi levelek második kiadásához nem levén önnek szerencséje s hogy nyomdáját a rozsdá meg ne egye, illyen capacitálgató cseppeket sajtoltat?

Gyurián és Bagó! önök roppant hazard emberek kezdenek lenni.

A vásári publicum hírek utáni kapzsiságára s könnyhívőségére speculálgatnak per 4 mond négy krajczárával.

Maholnap millionairek lesznek önök.

A nagykiterjedésű ponyvairodalom pedig a rendőrség részéről is megérdemelne egy kis figyelmet. —

Ministeriumunk mindeddig nem igen nagy gondot fordított, a köznépnek, a dolgok mikénti állásáról fölvilágosítására.

Elleneink pedig — mint az eddigi tényekből is ítélni lehet — igen szeretik e mezőt felhasználni. Legalább fővárosunkban ennek elejét lehetne venni.

S vásár alatt legalább egy falat isóriát nem ártott volna összeírni vidéki népünk részére, melly nyomdárul nyomdára, boltból boltba jár, egy kis igazi historia után — s nem kap.

Ön pedig halhatlan Mercurja a Muszkának szünjék meg ijeszgetni zugnyomdájának terményeivel jámbor utcai népünket, mert különben miután a ministeriumnak legkisebb gondja is nagyobb mint hogy a népet fölvilágosítsa, majd magunk leszünk kénytelenek önhöz többemagunkkal elcsétálni s öntől drága Gyurián és Bagó a hírek valóságáról bővebb felvilágosítást kérendünk. —

Néhány elbolondított vidékiek.

Pápvidek, jun. 1.

Polgár szerkeztő!

A parlagi életből had mutassak be egy vad virágot.

Tessék választani: a historia naturalis specificumai: mákvirág, ökörfarku-kóró, uti fü, lapu, vadkender, gyönyörű lilionszál, fáramászó.

Ezek gyönyörű herbák, annyit mondhalok.

Gyönyörű lilionszál, ubi es? — csak ki a placzra!

Hic sum! kiált az illető, a mennyiből a fölön fogott ex abrupto szóra találhat.

Van szerencsém bemutatni tekintetes nemes nemzetes és vitélő Bezeredy Kristóf (vulgo Kricsi!) veszgrémmegeyi fűszolgabíró urat a deve-

cseri járásból. Roppant despota, — candidatus muszka.

Az édes papája a pápai prefectus (vulgo, öreg teins ur) qualificált muszka.

Ah! nem messze esik az alma fájától.

Kricsinél nem volt nagyobb bothós nem volt széles Magyarországon! A szegény adózok annyira ki voltak téve Kricsi ur duhós passiójának, hogy egy egész helyes jobbágyra évenként in durchsbhntt esett vagy 60 pálcza.

Vigyén el engem a manó, ha nincs igazam! de ha nincs igazam, akkor követelek annyi logicitást a manótól, hogy Kricsit fogja elvinni!

Ha a parasztnyuzókat classificálják, Kricsi lesz az első eminens, azután nem is lesz több eminens, a többi parasztnyuzó Kricsi után mind a secunda való!

Jelszava volt tizenkét pengő forint, vagy tizenkét bot, ez volt az ő proportiója, ez volt nála a regula aurea simplex.

Halljunk egy régi anecdotát róla:

Kricsi ur egyszer a vadászatban a tűz mellé állt, a tüzet rakó fiúnak azt mondja: csak szépen rakd azt a tüzet fiam, de hirtelen, mintha eszébe jutna valami, Kricsi ur a mellette álló plébánustól rögtön megkérdezi:

Reverende domine! est iste puer nobilis?

Felelet: Non, — est rusticus.

Rusticus? Nohát az ilyen amolyan az apád teremtése, rakd hamar azt a fát, mert huszonötöt vágatok rád!

És ez a parasztfaló most követ akar lenni.

Kricsi, Kricsi! mire nézed a napot? te akarsz követ lenni? a nép által akarod magadat megválasztatni? te, a ki azt mondád, hogy hatvan holdas táblát hajdu-maggal vettetsz be, hogy minden parasztra jusson egy hajdu.

Pfui taixel!

Sőt a mi több, a nemzetörség fővezére is akar na lenni, persze falun, most jut eszébe: a dux imrat, miles obtemperat! úgy rémlik előtte, hogy ezt még valahol az iskolában hallotta, a — szá márpardon!

Illyen gyönyörű népe van az istennek!

Nyuzták a népet, kivált Kricsi uram, szörnyű tetteit irtóztva említi a nép, a nép, mellynél ez a ficzko most fővezér és követ akar lenni!

Assecuró, tiz voksot sem kap!

Ennyit ezuttal! majd rövid időn többet, ha lehet, a tátíróról is beszélnék.

Parlagi Johannes.

Magyar Mihál

könyvtárunknál megjelent s mindenütt kapható:

Szózat az Oláh faj ügyében.

Irta

Hatvani Imre

Ára 12 kr.

Nem kell

Szerzetes rend.

Irta.

Hamar Dani.

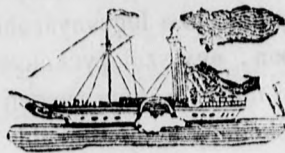
Ára 10 kr.

Magy. közép- ponti vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarban megjelenni.

Pestről Szolnok felé	személyvonat reggeli 6 órak.
„ „	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
„ „	személyvonat délután 2 ór.
Szolnokból Pestre.	Tehervonat reggeli 3 óra 45 perc.
„ „	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perc.
„ „	Személyvonat délután 2 óra 15 perc.
Pestről Váczfelé	reggel 6 óra 30 perc.
„ „	délután 2 óra 30 „
„ „	„ 5 „ 30 „
Váczról Pest felé	reggel 8 órakor
„ „	délután 4 „
„ „	„ 7 „

Gőzhajók járása

1848-ik évi május 1-jétől kezdve.

Pestről Bécsig naponkint, reggeli 6 órakor, kapcsolatban Győrrel.
 „ Orsovára minden vasárnap, reggeli 5 órakor. Galacz és Konstantinápolyi kapcsolatban az oláh részen, és május 7- és 21-kén Odessával.
 „ „ minden csütörtökön reggeli 5 órakor (minden 14 napokban egyesül Galacz és Konstantinápoly a török részen)
 E gőzösök megérkeznek Orsováról minden vasárnap reggeli 4 órakor, és minden csütörtökön délutáni órákban.
 „ Tittelig minden kedden és pénteken reggeli 5 órakor, le- és fölfelé Eszéken át; a kedden elinduló gőzös Szegeddel kapcsolatban áll.

E gőzösök minden vasárnap és szerdán délutáni órákban Tittelből megérkeznek.

Vontatóhajók indulásai.

Pestről Bécsbe minden hétfőn és csütörtökön elindulnak; és minden szerdán és szombaton megérkeznek.
 „ Orsovába minden kedden elindul, és minden szerdán megérkezik.

Szolnokból Tokajra.

E gőzös-járás folyvást folytatattatik, ha semmi akadály nem lép közbe, minden csütörtökön Szolnokból Tokajra, minden vasárnap Tokajból Szolnokra.

Pest, május 1-jén 1848.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főügynöksége.

Megjelenik e lap **minden este** Előfizethetni e lapra Pesten a Beimel-féle nyomdában (Al-Dunator Piaristák épülete) és Emich Gusztáv könyvkereskedésében. — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM ÁRA 3 kr. pp.**